„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det avertserede, bedes de altid omtale, at de saa Avertisiementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

Oktober. — 31 Dage.

Nymaane d. 23. Kl. 8,43 Fm.
Første Kvarter d. 31. Kl. 3,33 Fm.

21 S. 22 M 23 Ti. 24 O. 25 To 26 F. 27 L.	**19 S.e.** (G.T.: Eph. 4, 22-28. Matth. 9, 1-8 **H. Tih.** (N.T.: 1 Kor. 12, 12-27, Joh. 1, 35-52 „Vi have fundet Messias (hvilket er udlagt: Kristus). Og han førte ham til Jesus."
28 S 29 M 30 Ti 31 O.	**20. S.e.** (G.T.: Eph. 5, 15-21. Matth. 22, 1-14 **H. Tih.** (N.T.: Rom. 11, 25-32, Matth 21 28-14 „Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives et Folk, som skal bære dets Frugter." Den luth. Reformations Fødselsdag (1517).

November. — 30 Dage.

Fuldmaane d. 6. Kl. 6,16 Eftm.
Sidste Kvarter d. 13. Kl. 9,53 Eftm.
Nymaane den 22. Kl. 2,33 Fm.
Første Kvarter d. 29. Kl. 0,51 Eftm.

1 To. 2 F 3 L.	„Frygt ikke, tro ikkun".
4 S. 5 M. 6 Ti. 7 O 8 To. 9 F. 10 L.	**Alle Hel-gens D.** (G.T.: Aab. 7, 1-12, Matth 5, 1-12. (N.T.: Aab. 21, 1-7. Matth. 5, 13-16. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorrig, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort.

„Og der Jesus gik bort derfra, saa han et Menneske sidde i Toldboden, han hed Matthæus.

Og han siger til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham."

Matth. 9, 9.

Læs navnlig:

Side 1: Fra Arenaen og Sidste Nyt.
— 2: Politik og K. F. U. M.s Bygning.
— 3: P. S. Vig: Berømte Danskere i Amerika.
— 4: „Danskeren"s Politik.
— 5: Udlandet.
— 6: Oliver Twist.
— 7: Niels, Pier aa Wolle.

Som Barnet.

(Af Jens Dalbo.)

Vor Frelser i en fattig Fiskers Hytte
ved Galilæerhavet søgte Hvile
for Dagens Byrde, Dagens Hede, Sjælens
Anspændelse, og mange vaagne Nætters
Ensomhed blandt høje Fjældetinder.

— Ensomhed forgæves dog han søgte
blandt Bygdens Børn, udi hvis Hjerter Ilden
fra Himlens høje Alter længe blusseb,
opvakt og antændt af hans egen Stemmes
forunderlige Glød.
Alt Skarer hige
at høre mer om Himmeriges Rige.

— Ej voksne blot ham trænger, ogsaa Smaafolk
barbenede, solbrunede, med Iver
sig frem i Mængden klemmer, lytter anspændt,
om dog et Ord, en Sætning fra hans Læber
som Dug maa tørre Hjerte-Blade kvæge.
— Se der! betragt hin fede Farisæer,
af Profession en ægte Lurendrejer,
thi lurende han lytter til vor Frelsers
Formaninger. Hans Mund i Vrisse-Folder
sig trækker, naar Guds Søn hin Rabbi kalder
sig selv.
— Se der! een af de tolv bemærker,
hvorledes Børnene med Andagt lytter
til Livets Ord, til Naadens Trøst, til Herrens
Indbydelse til alle, alle....
„Skynd jer herfra! her er ej Sted for jer at være.
Bedst er det, I gaar hjem!" Men da vor Frelser
den haarde Tale hørte, han sig vendte
Med Vemod til Apostlen: „Himmerige
tilhører netop dem — saa lad dem komme
til mig: det du dem aldrig mer formene!"
Og se! den store Børneven dem samled'
omkring sig, tog en lille op paa Skødet
og klappede den runde Kind saa venlig
og strøg de fulde Lokker saa fortrolig,
at liden Pusling, fuld af barnlig Undren,
Sig læned til hans Barm, saa tryg, saa rolig.

Atter løfter Jesus Røsten:
„Sandelig, jeg siger eder,
hvis I ej som Børn vil blive,
Saligheden i Guds Himmel
Aldrig, aldrig I kan eje!"

Lær mig da, o, hulde Frelser!
som det lille Barn din Naade
at modtage! Lær mig ogsaa
som det lille Barn at stole
paa dit Ord! Thi dig at tjene
er min Sjæls Begær alene.

Det er vel den politiske Feber, som bør have Skyld for „Dannevirkes" komplette Forvirring i sidste Nr. Der danser sikkert Feberlys i dens Bryan-Hjærne.

Over for „Dsk."s Artikel angaaende Folkekirken er „Dannevirke" helt gaaet fra Koncepterne.

Det ene Øjeblik bebrejder det „Dsk.", at vi har holdt Brücker for en „fuldstændig god Mand".

Men i næste Sekund taler „Dannevirke" dog om ham som „død", idet den siger: „hvis der kunde være Tale om at slaa til Gavnsen død*) ihjel, saa" —

Ja, saa maa da Brücker altsaa være gaaet ud af Sagaen, naar selv „Dann." regner ham for død. Men hvorfor saa bebrejde os denne Anskuelse?

Forøvrigt kan vi sikkert ogsaa faa „Dann." til at antage vor velbegrundede Dom om, at Brücker maa anses for en „fuldstændig sindssvag Grundtvigianer". Naar vi oplyser „Dann." om, at Grundtvigianeren Pastor Monrad har et lignende Syn paa Brücker, tør vi haabe, at „Dann.", efter at have vejet sin grundtvigske Kærlighed til begge Grundtvigianerne, vil vælge Monrad. Thi „Dann." anser det dog neppe for en normal Anskuelse, at man — som Brücker mener — skulde kunne „drikke sig en Rus i Jesu Navn".

Uheldigst har „Dann."s Forvirring givet sig Utslag paa det sidste Punkt. Det begavede Organ har nemlig hængt sig i den meningsforstyrrende Trykfejl, som „Dsk." i sidste Nr. fik rettet. Sætternissen havde faaet „midtpejsøgende Grundtvigianere" til at blive til „ondtsøgende Gr.—", hvilken beklagelige, men let opdagelige, Fejl, vi sidst rettede.

„Dann." havde naturligvis ikke Forstand til at kunne se, det var en Trykfejl, endskønt hele Sammenhængen viste det. Naa! man kan jo ikke forlange klar Forstand i denne Tid, især naar det er smaat bevendt i Forvejen.

*) Udhævet af os.

„Danskeren"s Politik.

Det rette Standpunkt.

Det er en livlig Tid, vi lever i. Og selv om „Dsk." foretrækker Liv for Livlighed, er vi nødtvungen til at følge Trop i sidste Henseende ogsaa.

Den politiske Kampagne sluger i den Grad alle Smaa- og Særhensyn, at det vilde være en ganske uklog og forfejlet Bladpolitik, om man vendte Ryggen til hele Livligheden.

„Dsk." vender da ogsaa i høj Grad Front dertil; men den giver sig ikke Partierne og Partimeningerne i Vold. Den er en interesseret Tilskuer, som til sine Læsere rapporterer forskellige betegnende Kampagne-begivenheder, alt imens den omhyggelig vaager over ikke at fælde Domme angaaende politiske Meninger. Vi interesserer os derimod for Fakta. Være sig en særlig berømt Agitators Taler — enten fra et eller fra et andet politisk Synspunkt — kan de paaregne vor Opmærksomhed. Men vi vogter for at give ham Ret eller Uret.

Være sig statistiske Opgørelser over Lønnings-, Produktions- og Betalingsforhold, Sammenligninger mellem de forskellige Perioder o. s. v. — alt sligt falder vi over med Begærlighed.

Og de politiske Storbegivenheder har vor udelte Opmærksomhed — alt i Interesse af vore Læseres Oplysning.

Bragte „Dsk." ikke saadant Stof i Udvalg, vilde den simpelthen ikke være noget Nyhedsblad. Thi saa godt som Halvdelen af de indenlandske Nyheder i Kampagnetiden er politiske.

Men — just paa Grund af vor Straben efter Upartisthed geraader vi mellem dobbelt Ild.

En Mand kommer op og beder os om ikke at være saa haard ved Republikanerne. Thi de er Landets Blomst. I næste Stund melder et i bestemte Udtryk affattet Brev, at „Dsk." bør ikke støtte Republikanerne, dette korrupte Parti, som holder paa Flerkoneri, Slaveri og Brændevin.

Et nyt Brev viser det modsatte. „For Danskerens egen Skyld" anmoder en Mand om, at vi ikke vil angribe Republikanerne, og tillige melder han den sørgelige Nyhed, at paa Grund af vore Angreb paa Regeringen har mange Holdere i N. N. By afsagt Bladet. Vi iler til Protokollen: ikke een eneste Afsigelse; Republikaneren har altsaa af bare politisk Optagethed ladet sig binde noget paa Ærmet.

Er det saa noget Under, at vi under Redaktions-Alvoren er lige paa Nippet til at le højt. — Dog, saa alvorligt tager vi samtlige elskværdige Henstillinger, Advarsler og Prutningsforsøg, at vi lægger dem alle sammen i een Bunke: Demokrat og Republikan Yndere imellem hverandre, fejer dem ud over Bordranden ned i Papirskurven, at de der kan føre Kampen videre, til Kakkelovnen afgøre Trætten i fuldstændig Retfærdighed og Upartisthed.

„Dsk." er nemlig ikke til Sinds at ville gaa op i noget som helst politisk Parti. Vi støtter, hvad der er Støtte værd i alle Partier, idet vi kun ser paa Kendsgerninger; og iøvrigt oplyser vi kun i Nyhedsinteresse, samt søger efter ringe Evne at sætte al latterlig politisk Forbindelse i det komiske Skær. Dette er nemlig uberegnelig heldigt for Humørets sunde Ligevægt, naar Valgdagen kommer.

Vore Læsere skal ikke være politisk eensjede, langt mindre blinde Fanatikere. Vi anser det for vor Pligt at vaage over deres Sindsligevægt i denne nervøse Maaned; derfor bærer „Dsk." hverken det bitre pessimistiske Træk om Munden; ej heller skriger vi op i Parti-Fanatisme. Vi søger kun ved Hjælp af de nøgne sunde Kendsgerningers Magt, tilsat med en Smule Skalkagtighed, at holde Læserne saa ædruelige, at de kan møde frem ved Valgurnen med klart Hoved og bevidst Maal. Saa skal de nok stemme efter Overbevisning.

Hvilken denne er, interesserer os ikke en Kende. Vi er tilstrækkelig oplyste til at vide, at to hundhørderlige Mænd kan være uenige i Politik. Det vil da ikke undre nogen, at vi ogsaa bevarer vor stoiske Ro, naar et fanatisk Demokratblad som „Den Danske Pioneer" beskylder os for at være: Republikaner, ja! vi skal endog have „solgt" os til Mark Hanna og faaet 50 Cts. pr. Hoved af vore Abonnenter.

Den Art Beskyldninger interesserer kun som et akut Udbrud af „Pioneeren"s demokratiske Valgfeber — og som saadant opnoterer vi det lige saa omhyggeligt, som en Nervelæge indfører sine Patienters Befindende i Journalen.

At „Den Danske Pioneer" hverken kan lide „Dsk."s politiske eller religiøse Standpunkt, siger sig selv. For „Dsk." er ikke fanatisk Politiker, ej heller Gudsfornægter. Det første Standpunkt anser vi for menneskeligt-upassende, det andet for menneskeligt-uværdigt og — latterligt.

Hvad nu „Salgs"historien og „Pioneeren"s Pattos angaar, beroliges man imidlertid. Thi „Pioneeren" oplyser selv, at det kun er en gentagen Beskyldning, den nu retter mod „skandinaviske" Blade. Det mærkelige Organ fortæller nemlig i Begyndelsen af den Artikel, hvori Beskyldningen fremkommer, at det d. 22. Okt. for 4 Aar siden fremkom med den samme Beskyldning.

Ak! saa er jo Gaaden let løst. „Pioneeren" bruger det samme Valgfif i denne Okt. Maaned lige før Præsidentvalget.

Hvorfor Bladet nu i Aar svækker sin egen Beskyldning med den Oplysning, ved vi naturligvis ikke. Det er os ogsaa ganske ligegyldigt, om virkelig „Skandinaven" og „Ugebladet" er købt af Mark Hanna.

Vi ved blot, at „Dsk." er ikke købt og kan ikke købes af Mark Hanna; og vore Læseres grundige Uenighed om, hvilket politisk Parti, vi tilhører, turde være den allerbedste Borgen for, at der er hændet „Pioneeren" noget lige saa menneskeligt: Den er løben mod Limstangen. Hvilket den skal have Lov til.

Der er et lille bitte Slutningstræk i „Pioneeren"s Artikel, som ogsaa kaster grelt Lys over de herlige Hensigter. „Pioneeren" opfordrer nemlig de omtalte Blades Holdere til at afsige dem og „i Stedet for" holde „Blade, der har et Princip og kæmper for det, selv om Anskuelserne om dette og hint er delte."

Ja vist! Her er jo Hunden begraven: „Pioneeren" vil have vore Abonnenter. Men de vindes nu ikke ad den politiske Fanatismes Vej.

Et lille Uheld er tilmed kommen „Pioneeren" i Vejen. Thi, naar den omtaler det famøse „Salg" siger den: „— — hvilken oplyst Dansk kan ikke gennemskue Hykleren".

Man forstaar nu, hvorfor den i næste Artikel med et Angreb paa Kina-Missionærerne giver den smærtelige Belæring: „Nu er det imidlertid et stort Spørgsmaal, hvorvidt det er lykkeligt for Menneskene at være oplyste."

Ak ja! Hvis dette om Oplysning ogsaa gælder „Pioneeren", da turde Spørgsmaalet endda blive meget stort.

Angaaende „Salget" er den i hvert Fald gaaet helt forkert i Byen.

Hele Sagen er, at den vil gerne have at vide, hvorfor „Dsk." udsender Prøvenumre.

Vi drister os til at svare: ikke af politiske Øjemed, men for at faa Abonnenter. Akkurat af samme Grund som i Fjor, da der ikke skulde være Præsidentvalg.

Og der faldt det Luftslot. „Pioneeren" faar bygge et nyt. Vi gaar vor egen lige Vej, trods Republikaneres, trods Demokraters mer eller mindre velvillige Raad og Fif. Thi det rette Standpunkt er: bliv aldrig blind Fanatiker.

Den store Ulykke.

Dansk Hjælp til Danske.

Fra Hr. Niels Borggaard har vi nu modtaget Kvittering for de først tilsendte Penge, ialt $352 77. Den øvrige Sum vil nu blive afsendt, og dernæst vil der fremkomme en Komite-Redegørelse for Pengenes Fordeling.

Hr. Borggaard bringer alle Giverne en hjertelig Tak.

Indsamlingen er hermed sluttet.

Dansk Skole.

Da jeg hører til dem, som stadig er beskæftiget med at holde Dansk Børneskole, vil jeg efter Hr. S. Ankers Opfordring, og, fordi jeg har den Tanke fælles med ham, at det kunde være rart at vide lidt om, hvordan andre arbejder, fremkomme med mit Program.

Jeg har tre faste Fag, nemlig: Religion, Læsning og Skrivning, og naar Tiden tillader det, lidt Historie og Geografi.

Religionsundervisningen leder jeg paa følgende Maade: Jeg begynder med at fortælle Bibelhistorie ganske simpelt og barnligt, ligesom naar jeg vil fortælle en Hverdagsbegivenhed; men saa udførlig som mulig; i Reglen efter L. Chr. Møllers Bibelhistorie, uden dog at tage alt med; jeg tager gerne saa stort et Pensum, som Tangs større Bibelhistorie for Latin- og Realskoler. I de første Timer fortæller jeg kun smaa Afsnit; men det varer i Almindelighed ikke længe, førend Børnene spørger: „Er den Historie ikke længere, eller: kan du ikke huske een til?" I Begyndelsen eksaminerer jeg slet ikke, da jeg mener, at det svækker Lysten til at høre, og tillige tror jeg, at det fortalte skal have Tid til at fæstne sig i Barnets Hukommelse, før det kan gengive det ordentlig. Naar Børnene har lært at høre og opfatte rigtig, hvilket let mærkes paa, at de af sig selv begynder paa at fortælle, lader jeg dem fortælle, hvad de kan huske, førend jeg fortæller videre. Naar Børnene fortæller, lader jeg dem bruge deres egne Ord. Vil man prøve paa at afrette Børnene til at tale pænt Dansk eller Højdansk, som Tyskerne siger, saa forsvinder Livet, og det hele bliver mer eller mindre mekanisk. Under en saadan Afrettelse kan de slet ikke fortælle ordentlig og flydende, men de stammer noget frem, og det hele forvandler sig gerne til Bitter og Brokker, som det er højst ubehageligt at høre paa.

Er Børnene kommen saa langt frem, eller har faaet saa stor Færdighed i Læsning, at de kan læse uden alt for stort Besvær, lader jeg dem gennemlæse det fortalte i Hjemmet, efter at jeg har læst det for dem i Skolen; hertil bruges Balslevs Bibelhistorie.

Samtidig begynder jeg at lade dem lære Salmevers. Jeg vælger altid saadanne Salmer, som er forfattet om eller handler om bibelhistoriske Emner, fordi de er letest at forklare for Børn; som Eksempel kan nævnes: „Op al den Ting som Gud har gjort", „Hvor er Lammet, Offerlammet" og „Ind i Haven Jesus gik". Stadig læser jeg bibel- og kirkehistoriske Sange for Børnene.

I Katekismus begynder jeg med at læse et Bud og Luthers Forklaring flere Gange for Børnene, hvorefter jeg søger ved Samtale at indprænte dem Betydningen. Samme Fremgangsmaade bruges ved de andre Parter af Katekismen. Naar Børnene har gennemgaaet Katekismen, og især, dersom de forberedes til Konfirmation, lader jeg dem lære en Del Skriftsteder. Med Konfirmander gennemlæser jeg i Almindelighed Balslevs Lærebog samt Matthæus og en Del af Johannes' Evangelium og samtaler med dem om Indholdet; men jeg fordrer kun Katekismen og en Del Skriftsteder lært udenad.

Naar jeg forbereder mig til Religionsundervisning, bruger jeg foruden de allerede nævnte Bøger, Vilhelm Birkedals Den Hellige Historie og Troen, Dr. T. Skat Rørdams Den kristelige Lære og V. A. Berels Forklaring over det nye Testamente.

Læsning.

I Læsning begynder jeg med de latinske Bogstaver, da Børnene i Almindelighed kender den engelske Benævnelse, lærer de hurtig den danske; naar en Del af Bogstaverne er lærte, begynder Stavningen, først med to og siden flere Bogstaver.

Fremgangsmaaden er den: Jeg stave Ordet, lader Børnene skrive det; naar de har skrevet en lille Sætning, lader jeg nogle, og hvis ikke Klassen er for stor, hver enkelt Barn først stave, siden læse den. Her gør jeg Børnene bekendt med Lydmetoden, fordi jeg mener, at det ikke er nok, at Barnet faar at vide, at f. Eks. M u s siger Mus og S-ø siger Sø som noget, der skal gemmes i Hukommelsen alene; men at det særlig kommer an paa, at det kommer til at føle eller forstaa, at Lyden Mus og Sø fremkommer ved en Sammenføjning af de Lyde, som Bogstaverne M—u—s og S—ø give. Naar Enstavelsesordene er læst, gaar det let med Flerstavelsesordene. Jeg stave et Ord, lader Børnene skrive det, derpaa skriver jeg det samme Ord paa Vægtavlen med Bindetegn mellem hver enkelt Stavelse, derpaa forklarer jeg Reglen, hvorefter Flertalsordene skilles, og naar jeg tror, at Børnene har forstaaet mig, lader jeg dem skrive et lille Stykke af „ABC"en eller jeg skriver et Vers paa Vægtavlen og lader dem skille Ordene i enkelte Stavelser. Det er en Øvelse, som navnlig større Børn er glade ved, det morer dem at brække de store Ord i smaa. Har de nu faaet lidt Sikkerhed i at skille Ordene rigtig, giver jeg dem et Stykke for, som de maa skrive i Hjemmet, efter at jeg har gennemgaaet det med dem og talt med dem om mulig forekommende Ord, som ikke skilles efter den almindelige Regel. Jeg synes at have gjort den Erfaring, at Børn lærer meget hurtigere ved at gennemskrive et Stykke, end ved, at man stave og læser det med dem, og tillige, at de er langt mere flittige og paapasende med skriftlig end med blot Læsearbejde i Hjemmet. Hvad der er skrevet i en Time i Skolen eller i Hjemmet gennemstaves og læses i den næste; efter at et Barn har læst sit Stykke, lader jeg det stave nogle Ord udenad. Under Læsningen lægger jeg særlig Vægt paa, at Børnene læser saa langsomt, at man kan høre hver enkelt Stavelse. At de her i Landet brugte ABC'er, synes jeg bedst om Pastor N. P. Simonsens, det er en rar Bog, særlig for større Børn, som i kort Tid skal lære at læse. Alene det, at den begynder med latinske Bogstaver, er en stor Fordel; at besvære Børn, som kan de latinske Bogstaver, med at lære de gotiske, straks de begynder, er unødvendigt. Naar det latinske Læsestof i Simonsens ABC er gennemgaaet, bruger jeg enten Julia Heins Læsebog, der begynder med latinsk, eller Pastor Østergaards, hvor latinsk og gotisk gaar Side om Side. Naar dette er gennemgaaet, hvilket kan gøres i omtrent tre Uger med Børn fra 9 til 16 Aar, har Børnene i Almindelighed lært sig selv de gotiske Bogstaver.

Skrivning.

Skrivningens første Trin „Afskrivning" er omtalt sammen med Læsningen. Er Børnene komne saa vidt, at de kan stave lidt udenad, begynder jeg med Diktat paa følgende Maade: Jeg dikterer et Ord; lader derpaa et af Børnene stave det højt, hvorpaa hele Klassen skriver det, naar saa en Sætning er skrevet, gaar jeg omkring og retter. Jeg skal her bemærke, at Stykket, som dikteres, har Børnene i Forvejen afskrevet i Skolen eller i Hjemmet med Opfordring til at gøre sig særlig Flid paa Grund af, at det skal skrives som Diktat. Efter 5 a 6 Timers Øvelse, lader jeg blot Børnene stave vanskelige Ord højt, før de skrives. Kan Børnene først skrive nogenlunde, lærer jeg dem at danne Sætningen ved først at lade dem nævne en bekendt Ting eller et Dyr, og derpaa sige noget om det. Har de paa den Maade nævnt en Del Sætninger, lader jeg dem nedskrive samme, hvorpaa jeg forsøger at lære dem de forskellige Ord-Klasser og deres Bøjning, saa vidt Tiden tillader det. Stundom lader jeg Børnene skrive et udenadlært Vers eller genfortælle en lille Historie.

Historie og Geografi.

I Historie og Geografi har jeg ingen bestemte Timer; men plejer gerne at fortælle om Ægypterne, Fønicierne, lidt om Rom, særlig i Kejsertiden; endvidere om Ansgar, Gorm den gamle og Tyra Danebod, Morten Luther, Hans Tavsen og Hans Egede o. fl. Som trykte Kilder bruger jeg Jensens Verdenshistorie, Holms Danmarkshistorie og Melbys Kirkehistorie.

Foruden de Salmer og Sange, som er nævnt sammen med Religionsundervisningen, lærer jeg gerne Børnene enkelte Morgen- og Aftensange samt en Del Børnesange f. Eks. „Ride ride ranke", „O, hør lille Mo'r", „Slig en Bedstemo'r som min", „Jeg saa enlig gik en Gang" og flere. Æventyr fortæller jeg gerne et Par Gange om Ugen.

Med Hensyn til Geografi taler jeg om Palæstina sammen med Bibelhistorie og om Danmark med Danmarkshistorie.

Friend, Nebr., d. 29. Sept. 1900.

Jens Bedsted.

Strejflys.

Øjeblikksbilleder fra en Rejse i det sydlige Wisconsin.

II.

„Paa Brinken ved Michigan-Søen, spredt over et stærkt kuperet Terrain ligger Danskerbyen Racine.

Den fortjener Navnet „Danskerbyen". Thi i ingen anden By har det danske Præg fat saa tydelige og varige Mærker som her.

Og i ingen anden By herovre har det danske Kirkeliv faaet en rigere Udfoldelse end i Racine. Her findes tre store Menigheder, som staar i Forbindelse med den „forenede danske ev.-luth. Kirke."

Den ældste af dem, den i sin Tid af Pastor Lyngby opfostrede Emaus-Menighed er Moder til alt dansk Kirkeliv i Racine. Det har desværre ikke altsammen holdt sig indenfor Fædrenekirken, den evangelisk-lutherske.

Men ligesom Kirken i Racine synes at have en herovre blandt danske ukendt Magt over alle Forhold, saaledes hænger det utvivlsomt sammen med, at de tre første Menigheder, som i Tidens Løb har udskilt sig fra Emaus, ikke bevægedes til Udskillelsen af hæretiske Grunde.

Følgen af Udskillelserne har derfor kun været, at dansk-lutherst Kirkeliv blev des stærkere i Udfoldelsen af sine Kræfter i Racine.

Man har i Racine netop faaet Bevis for, at vort danske Folk herovre kan kirkeliggøres, hvorved der atter sættes den rige Mulighed, at der under en levende Forkyndelse kan skabes et sandt Kristenliv i Kirken.

Man tænke blot paa, at der i Racine i Løbet af en 4 Aar under Pastor Holms Virksomhed er dannet en Missionsmenighed saa stor som Samfundet største — den ejer det største — tillige meget smukke og velindrettede — Kirkehus indenfor „den danske Kirke" og bestrider sine Udgifter saa vel som nogen.

Hvor mange ældre Menigheder maa ikke staa beskæmmede overfor en saadan Kendsgerning — end sige, at man kan høre udtalt, den Anskuelse, at vi kan ikke vente at faa fat i vort Folks større Kredse.

Jo! den, der beder, arbejder og bier i Tro paa Herrens Magt, skal visselig naa det rige Maal.

Foruden denne — vor Frelsers Menighed — arbejder Immanuels Menighed (Pastor Andreasen) paa at samle Folket ind paa en anden Kant, og det lykkes vel; uden Tvivl maa dette tilskrives, den glædelig Omstændighed, at Menigheden, til Trods for sin strængere „Vagt ved Kirkedøren", dog ingenlunde har glemt det folkekirkelige over det frikirkelige, ikke koldt „tilbyder" men hjertevarmt arbejder paa at faa „Folket" udenfor i Tale.

Endelig er der ogsaa en til den danske